

РЕШЕНИЕ

№ 4792

гр. София, 18.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 125 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА

при участието на секретаря ГЕРГАНА З. ЛЕОНТИЕВА
като разгледа докладваното от ЗОРНИЦА АНГ. ЕЗЕКИЕВА Гражданско
дело № 20231110155391 по описа за 2023 година

Предявени са по реда на чл.422 ГПК, кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 153 ЗЕ и с правно основание чл.86,ал.2 ЗЗД.

Ищецът *** извежда съдебно предявените си права въз основа издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК против М. Д. М., като се твърди, че е негов клиент за ТЕ топлоснабден имот, находящ се на адрес: ***, аб. № ***, като собственик на имота, поради което се сочи, че ответницата му дължи сумата 650,75 лева представляваща главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия , ползвана за битови нужди за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 02.06.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 77,65 лева представляваща мораторна лихва за период от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., 49,15 лева представляваща главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 02.06.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 9,51 лева, представляваща мораторна лихва за период от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г.

Ищецът твърди, че ответникът, като собственик на посочения имот, е страна по неформален договор за продажба на ТЕ за битови нужди, сключен за исковия период, за който ищецът е издавал фактури по прогнозно изчисление, и след изготвяне на дялово разпределение от лицето, което иска да бъде конституирано като помагач на негова страна, е издавал общи фактури, съдържащи цялото вземане за съответния отоплителен сезон, като след изтичане на 45-дневен срок от издаване на общата фактура, ответникът е изпаднала в забава и дължи заплащане на законната лихва. Претендира заплащане на дялово разпределение, тъй като по силата на ОУ, главниците се заплащат на него.

Ответникът, в срока за отговор оспорва иска, като сочи, че прилага решение на СРС и иска настоящият съдебен състав да постанови същото решение. В съдебно заседание ответницата посочва, че в процесния имот ползва само топла вода, но не и отопление, като процесните суми били за сградна инсталация. Соци, че били начислени сметки и за покойния й съпруг.

Съгласно разпоредбата на чл.149,ал.1 ЗЕ, продажбата на топлинна енергия се осъществява при сключване на писмени договори при общи условия. Продажбата на топлинна енергия, по цитираните разпоредби, се извършва на основата на писмени договори при общи условия, но, ако изричен писмен договор не е сключен, съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, по силата на законова разпоредба императивно е установено кое лице е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като от значение е единствено притежанието на вещно право върху имота – право на собственост или вещно право на ползване. В случая, купувач /страна/ по сключения договор за продажба на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване, при съобразяване на задължителното за съда тълкуване на закона, дадено с ТР № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д.№ 2/2017г. на ОСГК, че страна в правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е и лице, което не е собственик или титуляр на вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, стига да е подал заявление до ищеца за откриване на партида или да е сключил с ищеца писмен договор за продажба на ТЕ за битови нужди.

В случая съдът приема, че между страните е съществувало облигационно отношение за доставка на топлинна енергия и ответницата е имала качеството на потребител на такава. В тази насока съдът съобразява, на първо място, представената на л. 19 от делото молба-декларация от 07.02.1996 г., с която ответницата е поискала от ищеца да бъде включено отоплението и топлата вода в процесния имот – апартамент № 30, находящ се в гр. София, ж. к. „Стрелбище“, ул. „Хайдушка гора“, бл. 13, вх. А, ет. 8. Съдът приема, че по своята правна същност тази молба представлява извънсъдебно признание, че ответницата е изявила желание да получава топлинна енергия в процесния имот и е била в договорни отношения с ищеца. По своето правно естество молба-декларацията от 07.02.1996 г. представлява предложение (оферта) за сключване на договор за доставка на топлинна енергия – арг. чл. 13 ЗЗД. Като е приел тази молба, входирал я е при себе си и е продължил да доставя топлинна енергия до процесния апартамент, за което е извършвал отчети и е издавал съответните фактури, ищецът е приел предложението на ответницата за сключване на договор за доставка на топлинна енергия, в който смисъл са и разрешенията на Тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. на ВКС по т.д. № 2/2017г. на ОСГК на ВКС. На второ място, извънсъдебно признание, че ответницата е била в облигационни отношения с ищеца за доставка на ТЕ през процесния период до процесния имот, може да се извлече и от представените на л. 120-121 отчети, които са подписани от ответната страна. На последно място, в подкрепа на гореизложеното съдът съобразява и направените от ответницата изявления в открито съдебно заседание. Ответницата не е посочила и представила доказателства, от които да се направи извод, че е прехвърлила на трето лице правото на собственост върху процесния имот, респективно – че не е била в облигационни отношения с ищеца през процесния период. Недоказани са и възраженията, че ищецът е начислил суми и за покойния ѝ съпруг, като няма данни последният да е притежавал процесния имот, респективно – да е починал. Без значение е представеното от ответницата съдебно решение и това по посоченото от нея в открито съдебно заседание гр. дело, тъй те касаят други периоди, а претенциите в настоящото производство подлежат на отделно и самостоятелно доказване.

Разпоредбата на чл.142, ал.2 от ЗЕ определя компонентите на топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, които се използват за формиране на цената на ползваната енергия. Това са топлинна енергия, отдадена за отопление на общите части, топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинна енергия за отопление на имотите. Съгласно ал.3 на чл.142 от ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и топлинната енергия за отопление на общите части на сградата се разпределя между всички потребители пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти. А

съгласно чл.139, ал.1 от ЗЕ разпределението на топлинна енергия в сграда- етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение. Сметките се формират от дължими суми за отопление на имот, дължими суми за енергия, отдадена от сградна инсталация и ползвано битово горещо водоснабдяване. Съгласно чл.153,ал.6 ЗЕ, клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Т.е. продължава да бъде потребител този, който е прекратил индивидуално подаването към имота си на топлинна енергия, след като няма отказ от топлоснабдяване от останалите потребители при условията на горните разпоредби. Съгласно Наредба № 16-334/16.04.2007 г. за топлоснабдяването (ДВ, бр. 34/2007 г.), чл.70,ал.1, количеството топлинна енергия, отчетено по топломера в сграда - етажна собственост, включително и за имотите на клиентите без уреди за дялово разпределение и/или тези с демонтирани отоплителни тела, се разпределя по правилата съгласно приложението. С приложението (към чл.61,ал.1 от Наредбата) се приема Методика за отчитане и изчисляване на топлинната енергия по компоненти.

Ответницата не оспорва факта, че до процесния имот през процесния период е била доставяна топлинна енергия, като в тази насока са и изявленията ѝ от откритото съдебно заседание, в което посочи, че е ползвала само топла вода, но не и отопление на имот, като ищецът е начислявал и суми за сградна инсталация. Това се доказва и от представените изравнителни сметки и отчетите, подписани от ответницата, като в същите е отразено, че за процесния период и имот е начислена топлинна енергия за подгряване на вода и сградна инсталация, но не и за отопление на имот. Размерът на доставената топлинна енергия не е спорен. Следователно, ответницата дължи заплащане на същата, като следва да се посочи, че топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация, е елемент от общо дължимата сума за ТЕ. Дори да не отоплява имота си, а да ползва само топла вода, какъвто е бил настоящият случай, клиентът остава задължен за доставката на топлинната енергия, отдадена от сградна инсталация. В тази връзка, съгласно чл. 153, ал. 6 от ЗЕ клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата и дължат плащането ѝ. Такива са и разясненията, дадени със задължителното за националния съд решение от 05.12.2019 г. по съединени дела С/708/17 и С/725/17 на СЕС, съгласно което се допуска национална правна уредба, която предвижда, че собствениците на апартамент в сграда – етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, са длъжни да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент.

От представените общи фактури и съобщения към тях се установява, че през процесния период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. ищецът е доставил в процесния имот топлинна енергия, като реално дължимата и незаплатена такава е на стойност 642,66 лв.

По исковете за обезщетение за забава.

Падежът на задължението за главница за ТЕ е определен в ОУ, приложими към правоотношението – в случая тези, одобрени от КЕВР на 27.6.2016 г.

Разпоредбата на чл. 33 ОУ, приложими след 2016 г., предвижда следното:

Ал.1 Клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ по чл.32,ал.1 и 2 в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.2.Клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл.32,ал.2 и ал.3 за потребеното количество за отчетния период, в 45- дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Ал.4 Продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл.32,ал.2 и 3, ако не са заплатени в срока по ал.2.

Следователно, обезщетение за забава се дължи от изтичане на 45-дневен срок от датата на издаване на фактурата, но общата фактура, която съдържа реално ползваното количество ТЕ. За отчетния период м.05.2020 г. – м.04.2021 г. общата фактура е издадена на 31.07.2021 г. за сумата от 296,63 лв., представляващ стойност на реално доставена и незаплатена ТЕ в процесния имот. Лихвата за забава върху същата за периода 15.09.2021 г. – 05.05.2023 г. е 50,74 лв., определена от съда по реда на чл. 162 ГПК.

За отчетния период м.05.2021 г. – м.04.2022 г. общата фактура е издадена на 31.07.2022 г. за сумата от 346,03 лв., представляващ стойност на реално доставена и незаплатена ТЕ в процесния имот. Лихвата за забава върху същата за периода 15.09.2022 г. – 05.05.2023 г. е 24,10 лв., определена от съда по реда на чл. 162 ГПК.

Или, в обобщение на гореизложеното, ответницата дължи на ищеца главница за ТЕ за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2022 г. в общ размер от 642,66 лв. и лихва за забава върху същата в общ размер на 74,84 лв. за периода 15.09.2021 г. – 05.05.2023 г., като до пълните предявени размери исковите следва да бъдат отхвърлени.

Относно претенцията за заплащане на дялово разпределение.

Съгласно чл. 36 ОУ, клиентите заплащат цена за услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиента търговец, а съгласно чл.22,ал.2 ОУ заплащат таксата за дялово разпределение на продавача – в случая, на ищеца. Съгласно разпоредбата на чл.36 ОУ, цената за услугата включва цена на обслужване на партида, цена на отчитане на уред, а съгласно ал.2 на същата разпоредба, редът и начинът на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата, и се обявява по подходящ начин на клиентите.

Въпреки представения договор, сключен между ищеца, третото лице и ЕС, и протокол, с който е взето решение да се премине към дялово разпределение, не е доказано основанието ищецът да претендира сумата, нито неговия размер - цената на услугата е изцяло недоказана, с оглед на което, искът следва да се отхвърли – за главница и лихва за забава, като акцесорна претенция.

При този изход на спора, право на разноски имат и двете страни.

Ищецът претендира и доказва разноски: за заповедното производство - в общ размер 75,00 лева, от които 25,00 лева държавна такса и 50 лева юрисконсултско възнаграждение в минимален размер; за исковото производство – в общ размер 275,00 лева, от които 175,00 лева държавна такса и 100 лева юрисконсултско възнаграждение. От сторените от ищеца разноски, ответникът, съразмерно с основателната част на исковите, дължи, съответно: за заповедното производство – 68,37 лв.; за исковото производство – 250,70 лв.

Ответникът не претендира разноски и не доказва реалното извършване на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено, че М. Д. М. с ЕГН: ***** и адрес: ***, дължи на *** с ЕИК: *** и адрес: *** сумите: 642,66 лева главница за цена на доставена от дружеството топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се на адрес: ***, аб. № ***, за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва за период от 02.06.2023 г. до изплащане на вземането, както и обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия в размер 74,84 лв. за период от 15.09.2021 г. до 05.05.2023 г., за които суми по ч.

гр.д.№ 30345/2023 г. на СРС, 125 състав е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК.

ОТХВЪРЛЯ предявените от *** с ЕИК: *** и адрес: *** против М. Д. М. с ЕГН: ***** и адрес: ***, икове за установяване на вземания по заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, издадена по ч. гр.д.№ 30345/2023 г. на СРС, 125 състав за: горницата над уважената претенция за топлинна енергия от 642,66 лева до пълния й предявен размер от 650,75 лева; за горницата над уважената претенция за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия над уважения размер от 74,84 лв., до пълния предявен размер от 77,65 лева; за 49,15 лева главница за цена на извършена услуга за дялово разпределение за период от 01.05.2020 г. до 30.04.2022 г. и сумата 9,51 лева мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за период от 16.07.2020 г. до 05.05.2023 г.

ОСЪЖДА М. Д. М. с ЕГН: ***** и адрес: *** да заплати на *** с ЕИК: *** и адрес: *** сторените разноси: сумата 68,37 лв. по ч. гр.д. № 30345/2023 г. на СРС, 125 състав и сумата 250,70 лв. по гр.д.№ 55391/2023 г.

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца ***.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

СУМАТА е платима от ответника на ищеца по банков път по банкова сметка: BG48SOMB91301011253302

Съдия при Софийски районен съд: _____